

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Červenkou, advokátem se sídlem AK Ulrichovo náměstí 737/3, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2021, č. j. 29 Ad 9/2020 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Jaroslavu Červenkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **2 600 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2020 č. j. X1, byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Správní orgán prvního stupně přitom vycházel z posudku OSSZ Trutnov ze dne 19. 12. 2019, č. j. LPS/2019/4564-TU - CSSZ, který stanovil za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti zdravotní postižení podle kapitoly X. (lehké asthma bronchiale, pod kontrolou, s polyvalentní alergií, s normálními hodnotami ventilace), odd.

B, položka 3a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovních schopností o 10 %. Vzhledem k dalším postižením zdravotního stavu žalobkyně tato hodnota byla zvýšena o 10 %, celkově tedy činí 20 %. Pro konstatování invalidity však musí nastat pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně námitky. Na základě námitek byl znovu posouzen její zdravotní stav, přičemž posudkový orgán ČSSZ v Hradci Králové se v posudku ze dne 25. 2. 2020, č. j. LPS/2020/36 -NR-KRH – CSSZ, plně ztotožnil se závěry uvedenými v posudku ze dne 19. 12. 2019, tedy že u žalobkyně nebyl zjištěn stav invalidity. Udávané obtíže žalobkyně jsou spíše subjektivního rázu a nemají podporu v klinických odborných nálezech, které tyto potíže objektivizují; zdravotní postižení spíše odpovídá charakteru osoby zdravotně znevýhodněné. Z uvedených důvodů byly námitky žalobkyně rozhodnutím žalované ze dne 28. 2. 2020, č. j. X2 (dále jen „rozhodnutí žalované“), zamítnuty.

[3] Následně podala žalobkyně proti rozhodnutí žalované žalobu, ve které žádá o důkladné posouzení jejího zdravotního stavu; tvrdí, že její zdravotní stav jí neumožňuje najít si práci, a proto je evidovaná na úřadu práce.

[4] Krajský soud uložil Ministerstvu práce a sociálních věcí vypracovat nový posudek o zdravotním stavu žalobkyně. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Hradci Králové (dále jen „posudková komise“) se v posudku ze dne 10. 9. 2020, e. č. SZ/2020/920-HK-7, ztotožnila s posudkovým odůvodněním uvedeným v posudku ze dne 25. 2. 2020. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně považuje posudková komise lehké průduškové astma pod kontrolou; jedná se o postižení podle kapitoly X, oddíl B, položka 3a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně u rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla zjištěna ve výši 10 % a vzhledem k dalším postižením došlo k navýšení míry poklesu pracovní schopnosti o 10 % dle § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.; pokles pracovní schopnosti žalobkyně činí celkových 20 %. Posudková komise se usnesla na závěru, že zdravotní stav žalobkyně ke dni 28. 2. 2020 neodpovídal žádnému stupni invalidity.

[5] Krajský soud ve svém rozhodnutí vycházel ze závěrů posudkové komise ze dne 10. 9. 2020. Podle názoru krajského soudu byly lékařské zprávy dostatečným podkladem pro zpracování daného posudku, a proto nebylo třeba trvat na osobní přítomnosti žalobkyně při jednání posudkové komise, která se na předvolání k posudkové komisi nedostavila. Posudek považuje krajský soud za objektivní, úplný a přesvědčivý; o nepřítomnosti invalidity žalobkyně neměl pochybnosti, neboť pokles její pracovní schopnosti nebyl zjištěn ve výši alespoň 35 %. Žalobkyně neuváděla konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry předchozích zdravotních posudků; v žalobě pouze podotýkala, že jí zdravotní stav znemožňuje nalézt vhodné zaměstnání. Z uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatelka uvádí, že je nezaměstnaná, nemůže najít pracovní uplatnění a je evidovaná na úřadu práce. Protože je dlouhodobě nemocná, požádala si o invalidní důchod. K lékařským kontrolám nechodí, neboť má trápení v rodině. V řízení o žalobě se domáhala opětovného posouzení svého zdravotního stavu, neboť má za to, že splňuje podmínky přiznání invalidního důchodu, a proto považuje rozhodnutí žalované za nesprávné; krajský soud však žalobu zamítl.

[8] Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud nesprávně právně posoudil, že pokles její pracovní schopnosti nedosahuje úrovně 35 %. Jeho závěr byl založen na nesprávném, resp. nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, jelikož vycházel toliko z posudku posudkové komise ze dne 10. 9. 2020. Tento posudek byl však vypracovaný bez osobní účasti stěžovatelky, tudíž nemohl být komplexní a přesvědčivý. Napadený rozsudek je proto neobjektivní. Krajský soud nesprávně bagatelizoval vyjádření žalobkyně stran tvrzení o její pracovní neschopnosti; jeho odůvodnění je dle názoru stěžovatelky ryze formalistické.

[9] Podle stěžovatelky došlo ze strany žalované a posudkové komise v rámci předešlého správního řízení k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „s. ř.“).

[10] Krajský soud dle stěžovatelky rovněž pochybil, když jí neustanovil zástupce pro řízení dle § 35 odst. 10 s. ř. s., přestože ze spisu věděl, že se její intelekt pohybuje na dolní hranici normy.

[11] Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatelky nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se soud nezabýval důvody, pro které se žalobkyně neúčastnila jednání posudkové komise. Krajský soud se věcně a argumentačně nevypořádal s požadavkem stěžovatelky na přezkoumání posudku posudkové komise; z odůvodnění navíc není zřejmé, zda byl členem posudkové komise také specialista v oblasti psychologie. Stěžovatelka navrhuje provést aktuální posouzení jejího zdravotního stavu a okolností souvisejících s mírou poklesu její pracovní způsobilosti.

[12] Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení; eventuálně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rovněž rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2020, č. j. X2, a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření (mimo jiné) poukázala na skutečnost, že stěžovatelka převzala pozvánku k jednání posudkové komise, nicméně se k jednání nedostavila. Z hlediska formy splňuje posudek posudkové komise všechny předepsané náležitosti, a proto jej krajský soud považoval za důkaz osvědčující náležitě a řádně zjištěný skutkový stav k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud hodnotil posudek jako objektivní, úplný a přesvědčivý, neboť reaguje na veškeré nálezy zdravotních vyšetření stěžovatelky, vč. veškeré dostupné zdravotní dokumentace praktického lékaře (MUDr. Č.); tyto lékařské zprávy byly pro krajský soud dostatečným podkladem a posudek mohl být zpracován i bez osobní účasti stěžovatelky.

[14] Žalovaná nepochybovala o neexistenci invalidity u stěžovatelky a souhlasí s posudkovým závěrem posudkové komise. Stěžovatelka neuváděla, ani neuvádí konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry posudků, pouze podotýká, že její zdravotní stav jí znemožňuje nalézt vhodné zaměstnání. Míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky byla zjištěna u rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ve výši 10 %. Tato horní hranice byla zvolena vzhledem k charakteru a průběhu základního onemocnění se zohledněním pracovní kvalifikace; vzhledem k dalším postižením došlo k navýšení míry poklesu pracovní schopnosti o 10 %. Stěžovatelka tedy nesplňuje podmínky existence invalidity, neboť v posuzovaném období míra poklesu pracovní schopnosti nedosahovala alespoň 35 %. Žalovaná uzavírá, že se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[15] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[16] Vzhledem k tomu, že ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), zabýval se soud dále tím, zda se jedná o kasační stížnost přijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] V kasační stížnosti stěžovatelka mimo jiné namítá procesní pochybení soudu, které spatřuje v neustanovení zástupce pro řízení o žalobě. Uvedené namítané pochybení by mohlo mít dopady do hmotněprávního postavení stěžovatelky; Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako přijatelnou.

[18] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů; současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[20] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka shledává napadený rozsudek nezákonným mj. z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Tímto kasačním důvodem se Nejvyšší správní soud zabýval jako prvním, neboť by bylo předčasné se zabývat dalšími kasačními námitkami, pokud by rozhodnutí krajského soudu skutečně bylo nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti; je srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno v jeho výroku. Nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[21] Spatřuje-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nezabýval důvody, pro které se stěžovatelka neúčastnila jednání posudkové komise, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato povinnost krajskému soudu z žádného právního předpisu neplyne. Stěžovatelce byla doručena pozvánka k jednání posudkové komise, a přestože si tuto pozvánku prokazatelně převzala dne 22. 8. 2020, na jednání se bez omluvy nedostavila. Posudková komise prostudovala podkladovou dokumentaci, kterou shledala dostatečnou k projednání v nepřítomnosti stěžovatelky a k přijetí posudkového závěru. Tento závěr aproboval rovněž krajský soud.

[22] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že přímé osobní posouzení posuzované osoby by mělo být pravidlem, avšak toto pravidlo neplatí bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, 4 Ads 167/2015 - 27, bod 39, *mutadis mutandis*). Osobní vyšetření posuzované osoby je považováno za efektivní prostředek pro odstraňování rozporů mezi závěry jednotlivých zdravotních posudků. Jak ale vyplývá z předloženého správního spisu, posudkové orgány v posudku OSSZ Trutnov ze dne 19. 12. 2019, č. j. LPS/2019/4564-TU_CSSZ, a v posudku ČSSZ Hradec Králové, oddělení lékařské posudkové služby ze dne 25. 12. 2020, č. j. LPS/2020/36-NR-KRH_CSSZ dospěly ke shodným závěrům a konstatovaly neexistenci stavu invalidity u stěžovatelky. Lze tedy mít za to, že přítomnost stěžovatelky na jednání posudkové komise nebyla nezbytná.

[23] Pokud vyvstal na straně stěžovatelky závažný důvod, pro který se nemohla dostavit k jednání, mohla se náležitě omluvit a požádat o jiný termín jednání posudkové komise. Není povinností posudkové komise, natož krajského soudu, zkoumat, z jakých důvodů se stěžovatelka na jednání nedostavila. Stěžovatelka ostatně neuvádí žádný konkrétní důvod ani nyní, pouze vyslovuje nesouhlas s postupem krajského soudu.

[24] Posudková komise vycházela v posudku ze zdravotnické dokumentace od praktického lékaře, ze spisu krajského soudu, z nálezů doložených ve spisové dokumentaci prvoinstančního posudkového orgánu, jakož i z nálezů doložených ve spisové dokumentaci oddělení námitkové a odvolací agendy LPS, pracoviště Hradec Králové; jednotlivé lékařské nálezy posudková komise podrobila odborné analýze a konstatovala k nim vlastní závěr. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že posudková komise nezjistila dostatečně její zdravotní stav. Pokud měla stěžovatelka k dispozici další relevantní lékařské

zprávy, mohla je včas předložit posudkovému orgánu. Stěžovatelka však ničeho nedoložila v předchozích řízeních, ani nyní. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se k námitce stěžovatelky dále zabýval tím, zda jí měl krajský soud ustanovit právního zástupce již v řízení před krajským soudem s ohledem na to, že u stěžovatelky je pozorován snížený intelekt při dolní hranici normy (IQ 74). Podle § 37 odst. 10 s. ř. s. platí, že *navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát (...)*. Z citovaného ustanovení je patrné, že zástupce může být účastníku řízení ustanoven pouze na jeho návrh, soud tedy není oprávněn zástupce ustanovit podle vlastní úvahy nebo z úřední povinnosti. Pokud by krajský soud ustanovil stěžovatelce zástupce, ačkoli si o něj dotyčná nepožádala, zatížil by takové usnesení vadou zmatečnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 4 Ads 135/2009 - 82). Z předloženého soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka o ustanovení zástupce krajský soud žádala. Stěžovatelka nebyla omezena na svéprávnosti ve smyslu § 55 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podala žalobu, která splňovala zákonné náležitosti a ani ze správního spisu nevyplývalo nic, proč by se krajský soud měl zabývat potřebou ustanovení zástupce pro řízení.

[26] Námitka stěžovatelky, že z posudku posudkové komise ze dne 10. 9. 2020 není zřejmé, zda byl přítomen také specialista v oblasti psychologie, je rovněž nedůvodná. Složení posudkové komise stanoví § 16b odst. 1 a 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“). Podle § 16b odst. 3 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení *posudkový lékař, který je předsedou posudkové komise ministerstva, řídí jednání této komise, určuje její konkrétní složení (...)*. Jednotlivé náležitosti zdravotního posudku jsou uvedeny ve vyhlášce č. 359/2009 Sb.; z tohoto hlediska posudek ze dne 10. 9. 2020 vyhovuje zákonným požadavkům.

[27] Požadavek stěžovatelky na opětovné přezkoumání zdravotního stavu nemohl Nejvyšší správní soud akceptovat. Nejvyšší správní soud poukazuje na § 104 odst. 4 s. ř. s., a § 109 odst. 5 s. ř. s., podle kterých řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem má sloužit k přezkumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí krajského soudu, nikoliv k přednesu další právní a skutkové argumentace.

[28] Stěžovatelka tvrdí nesprávné právní posouzení krajského soudu zejm. proto, že své rozhodnutí postavil na posudku posudkové komise zde dne 10. 9. 2020. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tento postup nelze krajskému soudu vyčítat. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Zároveň platí, že soud v rámci soudního přezkumu neposuzuje správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Ads 96/2020 - 21, „[p]osudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími

pokračování

skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila.“

[29] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že posudek posudkové komise splňuje uvedené požadavky na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku a lze z něj tudíž při zjišťování skutkového stavu vycházet. V projednávaném případě posudková komise zasedala v řádném složení (§ 16b odst. 1 a 2 zákona o organizaci a provádění důchodového pojištění) a jednoznačně vymezila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, a sice lehké průduškové astma pod kontrolou; toto onemocnění podřadila pod příslušnou položku v kapitole X., oddíl B, položka 3a přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla i s ohledem k dalším postižením zdravotního stavu stěžovatelky stanovena v úhrnu na celkových 20 %.

[30] Zdejší soud neshledal pochybení v postupu krajského soudu, *nota bene*, když veškeré předešlé zdravotní posudky provedené ve správním řízení konstatovaly rovněž závěr o neexistenci invalidity u stěžovatelky. O zdravotním stavu stěžovatelky v průběhu řízení nebylo z lékařského a posudkového hlediska sporu; v řízení před krajským soudem nevyvstaly žádné skutečnosti, které by bránily krajskému soudu závěry posudkové komise bez větších pochybností převzít do svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, podle kterého se při posuzování dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu z hlediska míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, resp. míry poklesu pracovní schopnosti, vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčního vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků posuzované osoby. Námitka nesprávného posouzení právní otázky je nedůvodná.

[31] Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelkou zcela obecně tvrzené porušení § 3 správního řádu žalovanou [kasační námitka dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Jak plyne z rozhodnutí ze dne 3. 8. 2012, č. j. 6 Ads 53/2012 - 39, Nejvyšší správní soud „je kasačním soudem, zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohlédávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s.“ Holé tvrzení o porušení § 3 správního řádu, aniž by stěžovatelka námitku dále konkretizovala, tudíž nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k této stížnostní námitce v konkrétní rovině proto nemůže vyjadřovat. Nejvyšší správní soud dodává, že ze soudního spisu nevyplývá požadavek stěžovatelky na přezkum posudku posudkové komise ze dne 10. 9. 2020. Proto se námitkou stran nevypořádání se s údajným návrhem na přezkum daného posudku nezabýval.

[32] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

[34] Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za provedený úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3 advokátního tarifu), která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), což činí dohromady 2 600 Kč. Tato částka bude zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu